

Joan Bover

Supòs que el millor que podríem dir d'aquesta pel·lícula és que no molesta. I el pitjor, que és prescindible. Un balanç un poc magre, que ve a confirmar l'estat de crisi permanent del nostre cinema. Afortunadament, no és una d'aquelles espantoses comèdies de fa uns deu anys (*¿Ho sap el ministre?*, *No et tallis ni un pèl* i coses semblants), però també està ben enfora de l'elegància de *Boom boom*. Tanmateix representa un nou gerro d'aigua freda per als qui pensàvem —

i ja hem començat a claudicar— que qualche dia sorgirien guionistes joves i amb idees fresques en una ciutat com Barcelona, amb una indústria teatral que durant molt de temps va esser una veritable fàbrica creativa.

Joel Joan, director, guionista, productor i actor de la cinta, compta amb tants d'encerts com de llenegades. Anem a pams. Com a director, ha anat prou viu com per veure que no tenia entre mans un material gaire brillant, de manera que s'accontenta amb una pel·lícula que no arriba ni a l'hora i mitja, bastida sobre seqüències dinàmiques, més aviat curtes durant la primera part i dotada, en conjunt, d'un ritme força entretingut. Com a co-guionista, té alguns gags graciosos (la cocaïna volant, l'altaveu infantil que reproduïx la brega de la parella) i ha sabut reconstruir el material teatral de base per donar-li una forma més cinematogràfica sense que tenguem la sensació que s'ha limitat a "airejar" l'obra. Com a productor, s'aprecia l'esforç d'estirar al màxim el pressupost per tal d'oferir un *look* urbà modern i cosmopolita. I com a actor, ell i Sergi Sánchez perpetuen aquesta mena de Dean Martin i Jerry Lewis a la catalana, amb una química que funciona.

Dit tot això, en qualsevol dels aspectes abans esmentats, hi podem trobar emperons, així que tornem a començar punt per punt. En el pla de la direcció, és cert que Joan no avorreix, però també ho és que no és gaire creatiu amb la càmera: el pla del vi-

dre trencat després de la furiosa seqüència de sexe salvatge és un dels pocs moments brillants, mentre que el d'Àgata Roca allunyant-se (literalment i metafòricament) a través del vidre del cotxe està ja molt vist i el muntatge de la cursa en descapotable fa empegueir. Quant al guió, el problema principal és que el desconcert vital i sentimental de la gent de trenta anys, ja ens l'han contat massa vegades. Per tant, cal una dosi extra d'originalitat a l'hora d'enfrontar-s'hi. Però en aquesta pel·lícula, no hi ha cap situació enginyosa, cosa que es perdona més fàcilment a la primera part, però que resulta feixuc durant la llarga seqüència final de la festa. Els personatges, bastant plans (sobretot el de Clara Segura) no hi ajuden gaire, de manera que si l'espectador no té temps de perdre l'interès és, més que res, per la durada breu de la cinta. Finalment, el fet que Sánchez i Joan repetesquin per enèsima vegada uns arquetips que ja han encarnat abans en teatre i televisió no diu gaire a favor de la seva versatilitat interpretativa.

En definitiva, continuarem esperant —d'asseguts— la pel·lícula catalana que no depengui d'adaptacions teatrals o novel·listiques i que s'hi miri més a l'hora de no farcir els diàlegs de *vale, joder, tonteria* i *gilipolles*. Potser és hora de començar a llançar indirectes a Benet i Jornet o Sergi Belbel perquè s'animin a escriure qualque cosa. ■

